

**ХЕНРИ СЛЕСАР, ХАРЛАН
ЕЛИСЪН
ЕДИНСТВЕНАТА
ВЪЗМОЖНОСТ**

Превод от английски: Александър Кючуков, 1987

chitanka.info

Освен огромния нос и зеленоватия оттенък на кожата в госта нямаше нищо странно.

За чест на Милт Кловиц трябва да кажем, че видът на зеленото човече, седящо безгрижно в креслото, не го шашна. Той затвори вратата на апартамента си, свали си шапката и я захвърли кой знае защо на пода, а не на полицата на шкафа.

— Вие сте зелен — забеляза Милт Кловиц, запазил пълно самообладание.

Изглежда, посетителят се зарадва от проявената наблюдателност и хладнокръвие.

— Съвсем вярно — потвърди бодро той. — Надявахме се, че вие ще възприемете този факт спокойно.

Милт Кловиц се опитваше да запази приписаното му спокойствие. Успя да се отпусне на стола, без да му се разтреперят коленете.

— Твърдо вярвахме, че земянин, възпитан от фантастичната литература на нашата епоха — гостът махна със зелената си ръка по посока на полицата с любимите книги на Милт, — ще бъде готов за нашето появяване.

— Откъде?... — измъчената дума заседна в гърлото на Милт и прекъсна въпроса, но зеленото човече разбра.

— Вие не знаете името на нашия свят... Обезпокоени сме най-сериозно от поведението ви.

— От моето?! — Милт беше поразен.

— О, не лично от вашето... На вашия вид. Отдавна наблюдаваме човечеството с тревога и най-после взехме решение.

— Какво решение?

— Вашите лудории с атомната енергия представляват значителна заплаха за нашата безопасност. По тази причина Съветът на старейшините мъдро постанови да се вземат предпазни мерки.

— Мерки?...

— Да се унищожи вашата планета. След шест хипосек... Извинете, според земното времечисление точно след две седмици.

Мравки полазиха по гърба на Милт. Добре ли чу? Възможно ли е?

— С-старата песен. За пръв път са използвали тази тема още през XVIII век — Милт усети прилив на сили. Тук, в родната си стихия

той се чувствуваше като риба във вода. — Развивали са я Жул Верн, после Уелс, а съвременните писатели вече я оглозгаха до кокал. Та сега това е просто клише! Нали...

Зеленият гостенин вдигна ръка.

— Удивен съм, мистър Кловиц. Вашата недоверчивост минава всякакви граници. Възнамерявахме да ви предложим щастливата възможност да оцелеете, но... — той тъжно поклати глава — вие, изглежда, предпочитате да загинете заедно с всички. Какво пък, в списъка ми има и други кандидатури.

Той стана и тръгна към вратата.

— Хей! Стойте! Трябва да поговоря с вас! — извика Мият.

Зеленото човече се обърна.

— Е, какво има?

— Чуйте... наистина... Без да искаш, ще се смутиш: в собствения ти дом — пришелец от друга планета!

— От друга галактика! — обидено го поправи гостът.

— Да, разбира се, тъкмо това имах предвид — промърмори Милт. — Разбирате ли, бях потресен... Ако ми дадете възможност...

Зеленото човече с явно съмнение сви пълните си устни.

— Добре — върна се и седна, извади странна металическа картичка, започна да почуква по нея с още по-странен пишещ инструмент. — Така... Сега ще определим мястото, където трябва да отидете със своята половинка...

— С каква половинка? Аз съм ерген.

— Моля?

— Ерген. Самотен. Неженен.

— Не разбирам — зеленото човече премигна, издутината на мястото на носа му се набръчка. — От докладите на наблюдателите става ясно, че вашата раса е чифтосана. Има два пола: мъжки и женски. И така се размножавате.

— Това е вярно. Само че аз не съм се чифтосал, засега все още не съм. А може би и няма да го сторя. Така че за това няма какво да се безпокоите.

Зеленият гостенин въздъхна тежко. Бавно поклати глава и започна да се изправя на крака с вид, изразяващ дълбоко разочарование.

— Къде тръгнахте?

— Естествено предполагам, че имате половинка; смятахме, че това е общ принцип. И имам строга заповед да спася двойка.

— Но почакайте...

— Уви, не мога да наруша нареждането на Съвета.

Гостът тръгна към вратата. Милт в отчаяние сграбчи зеленото човече за ръкава и го изтегли обратно.

— Нима ще напуснете...

— Имам заповед — мрачно повтори пришелецът.

— Но аз ще си намеря половинка! Обещавам!

— Струва ми се малко вероятно...

— Да пукна иначе! — истерично извика Милт; вече нямаше сили да се сдържа. — Ще си намеря незабавно! Ще видите! Такава, истинска половинка, земен тип...

— Страхувам се, че няма да имате време.

— Ами... седмица... няколко дни!

Пришелецът се поколеба, давайки на Милт известна надежда.

— Няколко дни? И колко по-точно?

— Пет!

Гостът се намръщи.

— Четири! Три!

— Смятате ли, че ще ви стигнат три дни?

— Сигурен съм!

— Вече изоставям от графика, така че всяко забавяне...

— Кълна се! След три дни ще бъда готов!

— Добре — съгласи се посетителят. — Давам ви три дни. Ако при завръщането ми все още сте... ъ-ъ... ерген...

Той изразително сви рамене и излезе през вратата.

* * *

Това трябваше да бъде Наоми Уинклер. Не защото Наоми беше възплъщение на мечтите му или само с нея си се представяше Милт на някоя далечна планета — той просто не общуваше с други девойки.

Не може да се каже, че Милт Кловиц растеше като мамино синче. Но и преди, и след смъртта на майка си той много-много не се замисляше за заобикалящия го свят. Работеше си спокойно в едно

рекламна агенция, увличаше се в четене на любимата си фантастика и животът му течеше отмерено и безгрижно.

Милт се запозна с Наоми, когато я назначиха за машинописка в транспортния отдел на агенцията. Срецаха се рядко. И макар че Милт три пъти несръчно я целуна, мисълта за брачен съюз не му беше идвала наум. Женитбата никак не се вписваше в кръга на интересите му.

— Ало, Наоми? Милт се обажда. Аз тука... ъ, мислех, ще се съгласиш ли днес да вечеряш с мене? Да, разбирам, че е събота и така нататък, но ако бихме могли да се видим...

Милт дори не предполагаше, че може да говори толкова дълго и убедително. Определиха си среща.

* * *

— Тук е много приятно, Милт. Но сигурен ли си, че можеш да си го позволиш?... Според мен всичко е толкова скъпо...

Не, ако я гледаш в три четвърти фас и освен това на премигващата светлина от свещта, прикрита зад бутилката кианти, тя със сигурност изглеждаше хубавка. Косите ѝ проблясваха с тъмнокестенява светлина, големите ѝ кафяви очи ярко блестяха. Наистина чертите на лицето бяха дребнички, а носът — малко големичък, но в дадения момент Милт търсеше не идеал. Просто половинка.

— Не се безпокой, Наоми. Днешната вечер е специална. Та ако човек не може да се поохарчи за любимото момиче, то...

Думата излетя. Сега трябваше да действа бързо.

— Да, това е истина, Наоми. Твърде дълго скривах чувствата си. Обичам те.

— Ти... — промълви Наоми.

— И искам да се ожениш за мене! Незабавно!

Тя го гледаше в нямо изумление.

— Не трябва! — помоли Милт. — Само не говори, че едва се познаваме. Това няма значение. Моята любов е достатъчна и за двамата. Само ми дай възможност да ти докажа...

Думите се лееха от Милт като безкраен поток. Той трескаво напълаваше дробовете си с въздух и продължаваше да приказва, не й позволяваше да си отвори устата, уговаряше я, увещаваше я, рисуваше, без да си поеме дъх планове за щастливо бъдеще, за деца, за голям гараж...

— Почакай де! — Наоми с подозрителна сила тропна по масата и чашите подскочиха. — Ти ми харесваш, Милт и ако те познавах по-добре...

Милт ликуваше. Тя се предава! Той сграбчи доста пълната й ръка и я стисна в порив на мъжка страст. Тя се дръпна и каза:

— Дай ми поне време да си помисля, Милт!

— Ще ти се обадя утре сутринта — бързо отговори Милт.

В дванадесет я изпрати до къщи и запечатана гореща целувка някъде между носа и устата й.

* * *

В осем сутринта Милт вече се обаждаше. Гласът й беше сънен, а отговорът — кратък.

— Не.

— Не?

— Смятам, че трябва да почакаме. В края на краищата няма за какво да бързаме...

— Няма за какво?! — простена Милт. — Само ако знаеше!

— Какво?

— Колко те обичам, Наоми! Не мога да живея без тебе! — възкликна той с неподправена искреност, съзнавайки ясно верността на думите си.

— Нека да помисля още — каза Наоми.

Тя мислеше. В девет вечерта телефонът на Милт иззвъня и Наоми промълви най-хубавата, най-съкровенията дума.

— Да. Бих искала само...

— Каквото и да е! — възторжено изрева Милт. — Искай!

— Иска ми се да почакаме до есента. Нямам нито една прилична лятна рокля, Милт, така че, ако нямаш нищо против...

— До есента?! Не, Наоми, това е невъзможно!

— Защо? С кого се надбягваме? Не си се запознал още с родителите ми...

— Не можем да чакаме — продължи Милт с истерична нотка в гласа. — Просто не можем. Повярвай ми, Наоми. Трябва да се оженим незабавно. Днес. В краен случай утре.

— Не разбирам поведението ти — сурово го прекъсна тя. Настъпи мълчание. — Ще помисля.

Тя мислеше. Измина още един ден.

След това вечерта на втория ден Наоми се появи в дома му с голяма чанта.

Това беше най-късият от всички регистрирани (а и нерегистрирани), медени месеци. Веднага след церемонията Милт трескаво натика съпругата си във вратата на стая номер 15 (мотел „Градина на южните удоволствия“), захвърли чантата и изстреля:

— Сега ще се върна. Имам страшно важна среща. Въпрос на живот и смърт. Тичам, летя.

Той се втурна надолу и се понесе по улицата, пробягвайки стотина метра, преди да се сети да вземе такси.

* * *

Зеленото човече се появи точно в полунощ. Без фокуси, без ефекти — просто влезе през вратата и я затвори след себе си.

Милт сияеше като меден тас.

— Всичко е наред. Както обещах. Имам си половинка и прочие. Официално.

Протегна брачното свидетелство.

Зеленият посетител взе документа от пръстите на Милт, огледа го придирчиво. Големият му нос се набръчка. Бавно поклати глава и върна документа.

— Е, кога тръгваме? — бодро попита Милт.

— Виждате ли...

Душата на Милт падна в петите. Лицето му се издължи, а гласът му прозвуча прегракнало и треперещо.

— Хей, няма да се отмятате! Гарантирахте ми спасение. Да се чифтосам? Моля, чифтосах се. Погледнете!

Той протегна свидетелството пред най-забележителния детайл от лицето на госта.

— Успокойте се, мистър Кловиц. Нещата се попромениха. Съветът на най-старите преразгледа плановете си. Решиха да ви предоставят отсрочка.

— Не, така не може — отчаяно захленчи Милт. — Не можете да ме оставите да загина. Вие...

— Моля ви се, мистър Кловиц, *чуйте!* Няма да загинете. *Никой* няма да загине. Съветът постанови да се пренесе датата на обезвреждането с десет хиляди земни години. Напълно е възможно бъдещото развитие на събитията съвсем да ни отнеме необходимостта да унищожаваме вашата раса. Вие...

Милт загря.

— Значи не се каните да унищожавате Земята?

— Не.

Със сподавен стон Милт се отпусна на дивана. Стори му се, че са свалили от гърба му страшния товар, който носеше три дни.

— Слава богу — въздъхна той и закри лицето си с ръце.

Посетителят тръгна към вратата.

— Надявам се, че няма да се разприказвате за станалото. Едва ли ще намерите някой да ви разбере. Така че за ваше добро е по-добре да мълчите — посъветва го той.

Милт кимна тъпо.

— Приятно ми беше да се запознаем — каза зеленото човече. И изчезна.

* * *

Естествено този случай предизвика дълбока промяна в поведението на Милт. Неговата неочаквана зрелост и някаква скрита мъдрост предизвикаха възторг у родителите на Наоми, които се запознаха с младия съпруг след седмица. Милт ги намери за тихи и приятни хора. Мисис Уинклер готвеше прекрасно, а мистър Уинклер споделяше неговата привързаност към научната фантастика.

Милт Кловиц се безпокоеше само от смътното усещане, че е виждал някъде бащата на Наоми. Нещо в чертите на този човек му

беше познато. Като че ли носът му...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 51/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.